

† CASIAN

*Din darul lui Dumnezeu,
Episcop al Dunării de Jos,*

*Prea cucernicului cler, cuviosului cin monahal
și binecinstitorilor creștini din eparhia noastră, har,
pace, milă, sănătate, întărire în credință și în iubirea
cea fără de margini a Mântuitorului pentru lume,
iar de la noi, arhierească binecuvântare.*

*„Și cine va primi un prunc ca acesta
în numele Meu, pe Mine Mă primește“
(Matei 18, 5)*

Binecuvântați frați și surori în Domnul,

Cu aceste cuvinte cheamă Hristos Domnul la Sine pe tot omul din lume. Chemarea este făcută într-un prilej anume, pe când Îl întrebau ucenicii Săi „*cine este mai mare în împărăția cerurilor?*“ (Matei 18, 1)

Fiind întrebat, așadar, despre realitățile împărăției cerurilor în viața aceasta, în auzul celor ce trăiesc omenește, după rânduielile firești, Hristos Mântuitorul găsește nu numai răspunsul potrivit cu înțelegerea normală, ci, mai cu seamă,

arată prototipul, modelul aceluia mai mare, pe care doreau să-l afle întrebătorii. Le-a răspuns Iisus: „*Adevărat zic vouă: De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor. Deci, cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăția cerurilor*“ (Matei 18, 3-4).

Tradiția primelor veacuri ale Bisericii identifică acel copil arătat de Mântuitorul apostolilor, ca răspuns viu la întrebarea lor, cu Sfântul Ignatie, ucenicul Sfântului Ioan Evanghelistul și episcop al Antiohiei, care se mai numește și purtătorul de Dumnezeu sau Teoforul.

Iată cum Îl poartă peste veacuri pe Hristos cei ce-L primesc în inimile lor și iată cum ni-L arată și nouă astăzi, iară și iară, îndeosebi la mărețul praznic împăratească, deschizător al zărilor împărăției lui Dumnezeu pe pământ, Crăciunul, Nașterea Domnului.

Prea iubiți părinți slujitori, dreptmăritori creștini,

Ne reîntâlnim, cei mai mulți, în sfintele biserici și în cadrul Sfintei Liturghii și primim astăzi atât cuvântul de învățătură îndătinat, dar și pe Cuvântul Însuși, pe Cel născut din Fecioara Maria în Peștera Betleemului, acum două milenii: „Mititel și înfășeșel / în scuteș de bumbășel“.

Îl primim, așadar, cu strămoșii, cu toate darurile cuviinșioase pregătite cu grijă, ca și magii, ca și păștorii de odinioară, adunând astăzi în noi toată zestrea sufletească a creșștinului care șștie că Iisus Hristos S-a născut „pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire“ (Creșșzul).

Aducem însă și prin noi înșine toată lucrarea și toată viața noastră Mântuitorului nou-născut și așezat în ieslea sărăcicioasă, ca un prunc, căci așa cum spun Sfinții Părinți, la Crăciun, „Dumnezeu S-a făcut prunc, ca pe om să-l facă dumnezeu“, după har.

Nu pot lipsi între daruri manifestările de bucurie ale colindătorilor, datinile, costumele populare, vizitele făcute unii altora și mai presus de toate, starea noastră îmbunătățită, curățirea sufletească de păcate, prin post, prin rugăciune și prin fapte bune.

Ne mai rămâne totuși un dar aparte, pe care îl aducem de Crăciun cu credința că în el se ascunde, viu și autentic, chiar Mântuitorul, Pruncul de la Betleem. Acest dar nu este departe de noi nici în timp și nici ca spațiu. Este chiar lângă noi. Este adesea cu noi. Este al nostru. Ni se pare uneori străin. Este înstrăinat de cineva. Este uitat. Este ignorat. Este chiar persecutat uneori. Este jertfit adesea. Este martirizat. Dar el este. Există!

Acest miraculos dar pe care îl arătăm astăzi Domnului în toate sfintele noastre biserici de Crăciun, ca un fruct în timp al Betleemului, este copilul. Copilul din familie. Copilul din brațele mamei sale. Copilul din leagăn. Copilul zâmbitor, ocrotit de părinții lui. Copilul de la grădiniță și de la școală. Copilul bucuriei crescânde, cu ochii și cu obrajii îmbujorați de la joaca de pe derdeluș. Dar îl simțim o dată cu el absent uneori pe fratele său, pe copilul trist, pe copilul suferind, lipsit de prezența mamei sale. Pe acest copil lipsit de privirea, de brațele și de căldura mamei naturale și a familiei firești, pe care-l identificăm oriunde numai unde ar fi normal nu, pe acest copil ni-l cere Mântuitorul astăzi nouă, creștinilor, familia lui Dumnezeu de pe pământ, să-l ridicăm pe brațele noastre, așa

cum Îl ridică și-L poartă din iesle Maica Domnului pe Hristos ca Prunc. Din momentul în care L-a primit ca maică de la Duhul Sfânt, s-a sfințit ea însăși și a devenit „Născătoare de Dumnezeu“, pentru că Pruncul Iisus Hristos nu încetează, devenind om, să fie și Dumnezeu adevărat. De aceea, icoana cea mai cunoscută și mai cinstită în Ortodoxie este, precum bine știm, cea a Maicii Domnului, icoana împărătească, tocmai pentru că Împăratul cerului stă smerit în brațele omenești, ca ele să devină „scaun ceresc“.

Întocmai sfințeniei Maicii Domnului este și demnitatea de mamă creștină atunci când pruncul este primit și ocrotit, crescut și iubit, după pilda modelului adevărat, de la Betleem. *Astfel, orice venire în lume a unui copil nu este doar un act omenesc, ci, mai cu seamă, un eveniment spiritual, căci, după Nașterea Domnului, toți pruncii sunt și fii ai lui Dumnezeu, prin Botez și prin creșterea lor duhovnicește în Biserică. Ei poartă pe Hristos în inimi și-n trup; „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat“ (Galateni 3, 27).*

Ei primesc „*pecetea darului Sfântului Duh*“ (Molitifelnic - *slujba Botezului*) ca arvună a creșterii spirituale, dar și ca mărturie vie a îngrijirii lor și a împărtășirii lor din toate darurile folositoare creșterii lor ca oameni demni în viață.

Împărtășirea pruncului, imediat după Botez și Ungerea cu Sfântul Mir, este poruncă sfântă pentru părinți, de a-l trata ca pe un om matur, *căci un creștin este de la naștere o persoană purtătoare a darurilor lui Dumnezeu, a harismelor sfinților; el poartă un nume de sfânt și este un partener social, bucurându-se de toate drepturile cu care Dumnezeu a înzestrat omul în lume.*

Iată de ce ni-l arată Mântuitorul pe orice copil al nimănu *ca pe un dar al Său, ca pe un prieten și ca pe un frate adevărat*

al Său, iar nouă, părinților naturali sau celor spirituali, ni-l prezintă ca pe o icoană.

Între Pruncul din brațele Maicii Domnului și prunci se poate restabili comuniunea autentică, căci Nașterea Domnului înnobilează orice naștere de copil, care nu este doar un fapt natural, ci așa cum El S-a născut ca Fiu al lui Dumnezeu și a devenit și Fiu al omului, ca pe un model al împărăției cerurilor, „*de nu vă veți întoarce (la responsabilitatea părintească - n.ns.) și nu veți fi precum copiii, nu veți intra în împărăția cerurilor*“ (Matei 18, 3).

Prea iubiți frați și surori întru Domnul,

Din această realitate, a trăirii Evangheliei Domnului în concretul existenței noastre, decurg bucuria și darul întâlnirii cu Hristos viu, astăzi, și în biserici, și în sate, și în orașe, dar, mai cu seamă, în familie și chiar în sufletele noastre.

Astfel, Crăciunul, sărbătoarea Nașterii Domnului, după două milenii, nu este doar o comemorare a mărețului eveniment, cel mai mare din câte s-au petrecut până atunci, din voia și cu darul lui Dumnezeu, ci poate și trebuie să devină întâlnirea reală cu dumnezeiescul Prunc. Păstorii și magii de odinioară nu s-au limitat doar la oferirea de daruri simbolice pentru acel moment, ci „*s-au închinat Lui*“ (Matei 2, 2), adică au închinat, de atunci, viața lor unui sens înalt, spiritual, responsabil, creator și binefăcător.

Așijderea, noi, creștinii, suntem îndemnați de Mântuitorul, prin Sfânta Sa Biserică, „*Mama noastră spirituală*“, ca români, popor nobil, popor încreștinat de Sfântul Apostol Andrei, să continuăm actul de cinstire a semenului, care poartă de la Botez

„pecetea dumnezeiască“ a cerului, chiar dacă se zbate în valurile și în lipsurile vieții acesteia, ca mulți dintre noi.

Din sfințenia cu care ne împărtășește Hristos în Biserică, decurg efectele acesteia, ***adică bogăția spirituală extraordinară pe care o poartă în sine un copil. Un copil creștin nu este numai al părinților trupești, ci este și fiu al Bisericii, al mării ei familii care poartă o însemnată răspundere de la Dumnezeu pentru buna creștere și pentru mântuirea îndeosebi a celor marginalizați, respinși, îndepărtați și neajutorați.***

Așa cum bine cunoașteți, pe lângă exemplele admirabile de familii creștine din toată eparhia, care-și cinstesc cu jertfelnicie și cu iubire odraslele și le cresc în duhul sănătos al normalității, se înmulțesc, din nefericire, cazurile de abandon, de violență față de copil ori de lipsă de atenție în creșterea și în educarea sa.

Prin actualizarea darului Nașterii Domnului însă, zi de zi, preoți și credincioși voluntari întind nu doar brațele și nu doar pentru moment, ci pentru cât este nevoie, celor necăjiți, celor părăsiți și îndepărtați ori neajutorați de la frageda copilărie.

Tot mai multe semnale arătați familiile dreptcredincioase, de primire a copilului părăsit, ***cu conștiința că-L primiți și-L creșteți pe Hristos, ca și Maica Domnului la Betleem, acum două mii de ani.*** Tot mai mulți îi luați departe de furia celor ce vor, ca odinioară, să ucidă pruncii, adăpostindu-i în căminele sigure și cinstindu-i în brațele dumneavoastră, care se sfințesc ca și cele ale Prea Curatei Născătoare de Dumnezeu.

La chemarea Sfântului Sinod și a responsabililor țării, prin direcțiile județene de ocrotire a copilului, prin fundațiile și asociațiile pentru îngrijirea, creșterea și protecția copilului,

s-au unit multe forțe ale binelui și în multe case de copii, orfeline ori în familiile lipsite de posibilități materiale, ***se simte binefacerea iubirii responsabile și a demnității românești și creștinești***. România nu mai trebuie să fie percepută drept o zonă unde întâlnim copii ai străzii, ci așa cum este firesc, „Grădina Maicii Domnului“ unde toți cultivăm și ajutăm să crească frumos „florile“, copiii unui popor creștin și civilizat, respectat astăzi de lumea europeană.

Să nu uităm că, pe deasupra cazurilor de copii abandonați, cea mai mare parte a tineretului bine crescut în familie, în școală și educat acum creștinește, la ora de religie, își cinstește neamul și țara în toată lumea, prin inteligența, cultura și valoarea de excepție, ***care este un tezaur autentic al nostru, al tuturor***.

Iată de ce astăzi, de Crăciun, iubiți credincioși, aducem smerit mulțumire Domnului, în sfintele biserici, împreună cu prea iubiții noștri preoți slujitori, pentru darul sfânt - COPILUL - arătat de dumneavoastră Maicii Domnului, Bisericii și țării.

Mulțumindu-vă mamei, familiilor și tuturor celor ce sacrificați viață și grijă, timp și dragoste pentru copii, împreună cu ei, cu toții ne îndreptăm spre viitorul mai bun și mai sigur pe aceste meleaguri, cu credința că Mântuitorul, „Carele-n peșteră S-a născut și în iesle S-a culcat pentru mântuirea noastră“, ne va primi darul și ne va ocroti pe toți ca pe propriii Săi fii și ne va dăruia clipele de neuitat ale copilăriei, ca toți să fim, cu adevărat, „ca și pruncii“, iertându-ne, îmbrățișându-ne, colindându-ne și mai ales, întrajutorându-ne.

Vă rog și vă invit să nu uitați nici vârstnicii, bunicii copiilor, care au menținut, care au ajutat, care au cultivat și cultivă „florile credinței“ în „Grădina raiului“ din țara noastră.

Tuturor, de la mic la mare, din toate localitățile, din biserici, din locurile de suferință: spitale, aziluri, orfelinate, din penitenciare, de sub drapel, vă dorim, de Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului, Bobotezei și Anului Nou, sănătate deplină, întărire în credință și iubire statornică de Dumnezeu, de semenii, de popor și de țară.

La mulți ani!

*Al vostru de tot binele doritor
și către Hristos Domnul rugător,*

† Casian,
Episcopul Dunării de Jos